

Maandschrift voor BIJENTEELT

Uitgave van de Vereniging tot Bevordering der Bijenteelt

48e Jaargang

Hoofredactie: Joh. A. Joustra

Adres Redactie:

J. v. d. Heydenstraat 35, Amersfoort

Telefoon 6734

Mr L. R. J. ridder van Rappard

als Voorzitter herkozen

Met vreugde kunnen wij mededelen, dat op de onlangs gehouden Algemene Vergadering onze Voorzitter wederom met enorme meerderheid van stemmen is herkozen, een uitslag, die niet twijfelachtig was.

Mr. van Rappard is een figuur, die wij behoeven. Naast een beminlijke wijze van debatteren, paart hij een gezond inzicht in de Nederlandse bijenteelt en er zal stellig wel niemand te vinden zijn, die niet volmondig zal beweren, dat hij voor zijn moeilijke taak berekend is.

Voor de Nederlandse bijenteelt is hij dan ook van onschatbare waarde en zij, die nauw met hem in contact staan kunnen hem slechts bewonderen voor de wijze, waarop hij moeilijke zaken tot een oplossing weet te brengen en waar dit nodig is, ook gemakkelijk zijn verlies neemt.

Op de Alg. Verg. werd hij dan ook met luid applaus begroet, toen de Heer Stienstra hem namens alle afgevaardigden een welkom toeriep.

Moge onze Voorzitter nog vele jaren de Vereniging leiden in een richting zoals hij die ziet. Wij kunnen ons dan gelukkig prijzen, dat zij met vaste hand en open blik wordt geleid en waarvan eens de leden de vruchten zullen plukken.

RED.

Maandpraatje

Het bijenjaar nadert bedenkelijk snel zijn einde en het resultaat is tot nog toe in tal van gebieden droevig geweest. Er is honing geslingerd, doch de hoeveelheid bleef zeer ver beneden het te verwachten minimum. De heide moet nog veel goedmaken, maar dat zal slechts op enkele plaatsen kunnen geschieden, want veel heide is nog steeds dor.

We zullen ons er op moeten instellen, dat de heide tot het verleden gaat behoren. Een bijkomstige nare omstandigheid is, dat nu velen de goede stukjes heide gaan opzoeken en de drachtplaats daar overbevolkt wordt. Er zal in de toekomst regeld moeten worden opgetreden, anders zullen de kosten verre het gewin overtreffen.

Er zal trouwens meer geregeld moeten worden en de Algemene Vergadering stelde daartoe het Hoofdbestuur, dat belangrijk zal worden uitgebreid, in staat.

Eindelijk komt het instituut in zicht en wij hopen en verwachten, dat dit aan de gestelde verwachtingen zal beantwoorden. Het komt in ieder geval onder goede, deskundige leiding.

Tegen de verwachting in krijgen we dit jaar onze suiker vroeg, maar we hebben geleerd niet al te vroeg te juichen; er komen nog wel eens onaangename ver-

rassingen. Zo óók met het Maandschrift. We meenden het Julinumnummer nu eens extra vroeg en zelfs vóór de Algemene Vergadering in het bezit te zien van onze leden. Het lag kant en klaar op de pers, maar het wachten was op papier, dat maar niet kwam. We hebben echter thans gegronde redenen aan te nemen, dat we voortaan geregeld en op tijd papier zullen bekommen en zelfs een dubbele hoeveelheid, dus elke maand verschijnen met 8 pagina's. Van het krantenpapier zijn we echter nóg niet af.

Mijn opvatting over de spie- of lokkorven heeft enkele pennen in beweging gebracht. Een schrijver schreef spijtig, dat hij aan mijn deskundigheid ging twifelen; hem heb ik persoonlijk geantwoord en ik vrees, dat ik nu al mijn gezag bij hem zal hebben ingeboet. Enkele andere schrijvers vielen mij bij.

In ieder geval lijkt het mij onverantwoordelijk, dat men in gevallen, welke aan zulke twijfel onderhevig zijn, direct maar strafmaatregelen in het leven gaat roepen. Het Hoofdbestuur koos de wijste partij en liet dit plaatselijk regelen.

Een schrijver adviseerde, dat iedereen en overal waar dit mogelijk was, lok- of spiekorven moest zetten en alle middelen te baat nemen om bijen er in te lokken. Eind 1947 zouden dan de rapporten binnen moeten komen van hen, die zwermen misten en van hen, die zwermen in die korven hadden ontvangen.

Een eerlijke berichtgeving zou een juiste conclusie kunnen doen trekken, een conclusie die voor mij niet twijfelachtig is.

Iets nieuws is wel, dat er onder leiding van Dr. Minderhoud en Ir. Mommers een normalisatiecommissie in het leven is geroepen voor bijenwoningen enz. Dat is een stap in de goede richting, ook al behoeft men nog niet bij de Simplexkast te zweren. We zullen de rapporten afwachten, maar het zal zeker goed zijn, dat, als men een raampje uit de ene Simplexkast in een van een ander fabrikaat wil hangen, men er niet eerst met een zakmes bij moet komen. Hetzelfde geldt wel voor honingslingers waarvan er nog zijn, die weliswaar Simplexramen kunnen bevatten, doch voor iets afwijkende maten totaal ongeschikt zijn. Zo zullen er meer werktuigen zijn, die genormaliseerd kunnen worden. Daar is niets tegen en alles voor.

De bijenmarkt te Veenendaal bleek veel aantrekkingskracht te hebben voor verkopers en bezoekers. Er waren plm. 1300 volken aangevoerd; kwaliteit redelijk goed. We kregen niet de indruk, dat de handel erg vlot liep, hoewel er menig volkje van eigenaar verwisselde, dank zij ook de commissie uit het hoofdbestuur, die volken opkocht voor de nog niet geholpen oorlogsslachtoffers.

Of nu allen geholpen zullen zijn valt te betwijfelen. Zij, die moesten leveren en dat nog steeds verzuimen, is nu een laatste kans geboden, niet meer in volken, doch in geld. De betreffende afdelingen zijn aangeschreven en indien nu nog niet aan de aanslag wordt

voldaan, volgt onherroepelijk voor onbepaalde tijd uitsluiting van suiker. Dat dit een maatregel is, die hard aankomt zal niet in twijfel worden getrokken en daarom heeft het Bedrijfschap nog deze tussentweg in overweging gegeven. Men zal niet kunnen ontkennen, dat in dit geval toch wel grote soepelheid betracht is, ook al zijn onze oorlogsslachtoffers niet alle geholpen zoals wij ons dit hadden voorgesteld.

De tabak was welkom en werd gewaardeerd. Zoals wel te verwachten was, waren er enkele verschillen in onze opgave en die van de afdelingen. De reden moet in hoofdzaak gezocht worden in het feit, dat sommige afdelingen ons wel quorum voor leden zonden, maar verzuimden de namen op te geven. We hebben het aantal leden van de ledenlijst als basis aangenomen en behalve een enkele telfout is wel gebleken, dat het verschil in hoofdzaak gezocht moet worden in vorgemelde omstandigheid.

Wij vestigen daarom nogmaals de aandacht op ons verzoek in het Juli-no. om uitsluitend leden te willen opgeven op girobiljet of postwisselstrook; abuizen zijn dan uitgesloten.

Het blijkt nodig nogeens te zeggen, dat leden, die ons na 26 Juni zijn opgegeven, dus waarvan de namen ons op die datum nog niet bekend waren, eerst tabak zullen krijgen wanneer wij voor hen een toewijzing hebben bekomen.

De verschillen — het zijn er slechts enkele — zullen natuurlijk voorgaan.

En dan zijn er natuurlijk weer geruchten. Bij het uitdelen van tabak vertelde een lid, dat hij het van horen zeggen had, dat men in een bepaalde afd. 1 kg. tabak gekregen had in plaats van als eerste uitdeling $\frac{1}{2}$ pond. Laten we nu steeds die geruchten maar houden voor wat ze zijn.

Men doet het allerbest zich te houden aan hetgeen wij aan onze afdelingen berichten en bij geruchten raadpleegt men zijn secretaris maar eens. Vertel toch als-je-blijft niet alles na wat men hoort; er komt zo ontevredenheid welke in geen geval nodig is en aan de goede stemming afbreuk doet.

En een critisch toehoorder zal ongetwijfeld schijn en wezen wel uit elkaar kunnen houden. Geen enkele afd. wordt bevoordeeld boven een andere.

Nog iets over de soort. We hebben — zoals gemeld — niet alle dezelfde tabak gekregen. Overzeese, inlandse en ook Belgische. Er is dus verschil in soort en daar de tabak voor bijenbehandeling bestemd is, is dat ook geen overwegend bezwaar. Met al deze soorten kunnen we de bijen behoorlijk in toom houden.

Overijssel mag zijn Provincie zelf in twee verkiezingsgroepen verdelen. Alle afdelingen in die Provincie zijn aangeschreven en elke Groep krijgt binnenkort kans de juiste man op de juiste plaats te kiezen, gelijk met de andere verkiezingsgroepen.

Nog steeds komen vragen binnen over de honingprijs. Deze is nu geheel vrij voor wat betreft honing, die in het binnenland geproduceerd is.

En dan ten slotte nog iets. Een afgevaardigde op de Alg. Verg. maakte er terecht een aanmerking op, dat er mededelingen in het blad voorkomen, welke verouderd zijn. Dit is niet steeds te voorkomen. Tijdens het afdrukken van het blad komen soms nog wijzigingen binnen, die wij zo spoedig mogelijk, meestal telegrafisch, aan onzen drukker doorgeven, terwijl door oponthoud niet steeds tijdig kan worden beoordeeld of een bericht verouderd is of niet. Dat is niet alleen bij ons het geval, doch tegenwoordig bij vele dag-, week- en zeker maandbladen. Zo lazen wij dezer dagen een groot opgemaakte advertentie over de verkiezingen, terwijl de uitslag al enige dagen oud was.

Zowel de administratie van dat blad als wij in de gevallen, die ons betreffen, zullen dit zeer betreuren, maar het zijn de naweën van de oorlog, waarvan de sporen nog niet geheel zijn uitgewist.

JOUSTRA.

BIJENTEELT EN BEZETTING

Zo luidt de titel van een Memorandum, samengesteld door onzen Voorzitter Mr. L. R. J. ridder van Rappard en welk Memorandum aan alle afdelingen zal worden toegezonden, voorzover het niet is meegegeven aan de afgevaardigden van de i.l. gehouden Algemene Vergadering.

Het Memorandum is een getrouwe weergave van hetgeen er door de kopstukken in de bijenteelt gedurende de bezetting is verricht, voorzover het de pogingen betreft om onze Vereniging en de gehele Nederlandse bijenteelt buiten de grage handen van de bezetters en die van hun naaste medewerkers te houden.

Wie de brochure aandachtig leest — en het is geen droge kost — zal zich niet meer behoeven af te vragen hoe het mogelijk is geweest, dat onze Vereniging ongeschonden en volkomen eervol de bezetting niet alleen te boven is gekomen, doch er vrij belangrijk versterkt uit te voorschijn kwam.

Men zal zich nu pas kunnen indenken welk een bovengrondse en ondergrondse strijd is gevoerd — waarbij dikwijls het concentratiekamp aan alle kanten dreigde — en met succes het spel tot het einde toe is gespeeld.

Men zal daarin ook kunnen lezen welk een fiere houding steeds door onzen Voorzitter aan de dag is gelegd en hij steeds pal heeft gestaan naar binnen en naar buiten om de eer van onze Vereniging te redden en haar bestaan. Men zal er tevens uit kunnen zien, dat het onze Vereniging is geweest, die van begin af aan de gevaren op hun juiste waarde heeft geschat en op de bres gestaan heeft voor de belangen van alle Nederlandse Imkers.

Onze Vereniging is niet ondergedoken geweest, heeft de strijd moedig aanvaard en het spel is door onzen voorzitter en zijn naaste medewerkers met succes gespeeld.

Opmerkelijk mag worden genoemd, dat de bezetters niet alleen zeer veel respect hadden voor de fiere Nederlandse houding van Mr. van Rappard, doch het steeds spijtig hebben gevonden, dat hij ten slotte weigerde de leiding van de bijenteelt te blijven waarnemen.

Opgehelderd wordt ook, waarom de ambtenaren van de Vereniging, Secretaris en Directeur Handel, in functie zijn gebleven.

Het Memorandum bevat tal van gewisselde brieven, uitgebreide notulen van diverse conferenties, vergaderingen enz. en uit al deze documenten blijkt zonneklaar, dat door onze Vereniging alle pogingen in het werk gesteld zijn om als zelfstandige organisatie te blijven voortbestaan. Dat er gedurende de bezetting en zelfs nog daarna bij sommigen een verkeerd inzicht heerste, kan voortspruiten uit het feit, dat gedurende de bezetting grote soberheid in de berichtgeving noodzakelijk was, maar het Memorandum doet voldoende uitkomen, dat er ook kwaadwilligheid in het spel was van mensen, die uit kwaadaardigheid of om persoonlijke belangen het nodig vonden te insinueren en te roddelen.

Het is goed, dat deze manier van strijden in het Memorandum eens flink aan de kaak gesteld is. In het herboren Nederland zullen dergelijke dingen niet meer mogen voorkomen en het is te hopen, dat de roddelarij, waarmede ook de bijenteelt besmet was, bij ons nu eens en voor goed de wereld wordt uitgeholpen.

Zeer duidelijk komt in het Memorandum naar voren, dat er in het Zuiden nooit een ernstige wil is geweest om tot een fusie te komen, teneinde daardoor de Nederlandse bijenteelt op hoger peil te brengen. Herhaaldelijk is onze Vereniging op sleptouw gehouden; zelfs op het meest funeste ogenblik gedurende de bezetting, toen het ging om het zijn of niet zijn, meenden de bestuurders hun onvoorwaardelijk neen te moeten laten horen, waardoor zij ons in hun eigen val bijna hadden meegesleept, ware het niet, dat onze tactiek van tijd winnen, besprekingen voeren enz., ons voor een dergelijke val hebben behoed.

Dat het tenslotte onze Vereniging is geweest, die

de bereids bij de Ned. Landstand terechtgekomen Imkers in het Zuiden van die ongewenste band heeft verlost zal wel niet voldoende tot hen zijn doorgedrongen, maar het heeft ons bijna binnen het prikkeldraad gebracht.

Het is zeer interessant kennis te nemen van een onderhoud, dat ons Dagelijks bestuur met den boerenleider Roskam heeft gehad. Het lezen van deze notulen zal niet nalaten grote bewondering te wekken voor de wijze waarop onze Voorzitter dit varken wist te wassen.

Maar men zal zich met ontsteltenis afvragen of dit onderhoud geen aanleiding geweest zou kunnen zijn om den Voorzitter voorlopig het zwijgen op te leggen. Dat tenslotte Mr. van Rappard toch nog in een Gijzelaarskamp is terechtgekomen was niet om zijn actie aangaande de bijenteelt, zoals kwaadwilligen — om den secretaris te treffen — kwistig hadden rondgestrooid.

Als een van de tegenspelers wordt in het Memorandum genoemd het oud-Hoofdbestuurslid Beekhuis van Till, die ook reeds vóór de oorlog een duister spel speelde, dat door velen niet werd doorzien. Dit heerschap, dat beweerde, dat er aan de Nederlandse bijenteelt weinig goeds was, doch zelf nooit iets heeft gepresteerd op het gebied van het Verenigingsleven, waande zich in zijn ijdelheid en ongelooflijke zelfoverschatting de leider van de bijenteelt in Nederland, België en Noord-Frankrijk, de toen door de Duitsers bezette gebieden. Hij heeft geen moeite verloren laten gaan om overal waar hij kwam haat te zaaien en er maar op los te insinueren, b.v. dat de alg. secr. al een veertien dagen in een concentratiekamp vertoefde wegens zijn knoeierijen met..... de suiker!!! En zulk een harlekijn, die ten slotte zelfs door zijn eigen partijgenoten als een stinkend kadaver aan de kant gezet werd, voelde zich de enige geroepene om de bijenteelt in de door hem verlangde gebieden „bovenop” te orengeen.

Men realiseer zich bij het lezen van hetgeen er also is gebeurd, geschreven en gesproken, dat dit in een tijd geschiedde, dat velen van ons om der veiligheids-wille slechts fluisterend en in vertrouwde kring hun misnoegen, hun haat en hun afkeer durfden uitspreken. In dit verband komt de fierheid van onzen Voorzitter des te juist tot zijn recht en wij bewonderen hem voor de wijze, waarop hij zich in alles zo goed had ingewerkt en derhalve een te duchten tegenstander was.

Dat zijn tegenspelers, behalve dan het reeds hierboven genoemde individu, het grootste respect voor hem hadden en hem gaarne naar hun zijde hadden overgehaald, moet dan ook worden beschouwd als een erkenning van zijn grote verdiensten op het gebied waarop hij zich zo gemakkelijk beweegt. Het is dan ook in hoofdzaak aan zijn houding te danken, dat men tot de uiterste concessies bereid is geweest.

Het Memorandum is in 5 perioden verdeeld met een voorgeschiedenis en een nabetrachting.

Wij prijzen ons gelukkig in het bezit te zijn van zulk een Voorzitter, die in zijn nabetrachting nog eens duidelijk laat uitkomen, dat het gescheiden voortbestaan van de Nederlandse bijenteelt nooit de bijenteelt er bovenop zal kunnen brengen. Hij ontzenuwt de bezwaren, die er bij sommigen nog bestaan om tot een algehele fusie te geraken en toont nog steeds zijn bereidheid om tot heil van de Nederlandse bijenteelt met onze Zuidelijke collega's aan de conferentietafel te gaan zitten, vanzelfsprekend indien ten genoegen van hem en zijn medewerkers de nog steeds niet ingetrokken insinuaties ongedaan zijn gemaakt. Op dit punt kennen wij geen pardon. Wij kunnen slechts samenwerken met mensen, waarvan onomstotelijk vaststaat, dat zij een eerlijke en royale wapenbroederschap — zoals de voorzitter het noemt — zonder enige reserve in acht weten te nemen.

Wij hadden zo gaarne gezien, dat dit Memorandum in het bezit zou komen van al onze leden, zelfs van

alle Nederlandse Imkers. Helaas is de oplage te beperkt om dit te kunnen doen. Men kan het Memorandum bij zijn afdelingssecretaris ter lezing vragen en ook zullen er enkele exemplaren aan de bibliotheek te Wageningen worden afgestaan.

Leden van onze Vereniging, er is een moeilijke en gevaarlijke tijd achter de rug. Een deel van onze leden — gelukkig slechts een gering deel — behoorde tot het soort, dat den vijand in zijn heilloze pogingen steunde, openlijk of bedekt. „Onze Vereniging is niet ten offer gevallen aan deze pogingen, maar is „vrij en onverveerd” uit de strijd gekomen.

Dit danken wij aan de mannen, die in de moeilijkste tijd geen krimp gaven met aan het hoofd een Voorzitter, die bekwaamheid aan moed paart.

Moge het hem gegeven zijn nog zeer vele jaren aan de opbouw en uitbreiding van de Nederlandse bijenteelt met zeer veel succes voor te gaan.

REDACTIE.

Noot. Er bestaat kans, dat er nog exemplaren nagedrukt worden.

Deze kunnen door iedereen worden betrokken à f 2.50 per exemplaar. Leden van onze Vereniging betalen f 1.50, mits afdelingsgewijze besteld. Men kan zich thans reeds bij zijn secretaris en niet-leden bij ons, opgeven. Nadere mededelingen volgen t.z.t.

BIJENTEELT

in krijgsgevangenschap

In krijgsgevangenschap besteedden de Nederlandse officieren hun overvloedige tijd — de enige overvloed die zij kenden — op allerlei wijze. Er waren er, die zich in niets of weinig doen verveelden. Er waren er, die veel tijd wijdden aan het bereiden van spijzen of aan herstellen van kleding of aan de was. Anderen schaaften of kaartten dag in, dag uit. Weer anderen besteedden veel tijd aan lichaamsoefeningen van allerlei aard. Aan tekenen en handenarbeid werd veel gedaan; aan zang en muziek nog meer. Ook toneel en cabaret hadden hun beoefenaars; en zelfs het botaniseren. Dan was er een legertje, dat zich in het bijzonder verdienstelijk maakte ten behoeve van de ontvluchttingspogingen. En als ik tenslotte de cursussen en voordrachten vermeld, ben ik zeker nog niet volledig geweest.

Over de uiteenlopendste onderwerpen werden cursussen gehouden. Men kan haast geen tak van wetenschap of praktijk opnoemen, of het behoorde tot de behandelde stof, van Hongaars, Russisch, Japans, rechtswetenschappen, vioolbouw, postzegelkunde en handelsrekenen tot schriftkunde, rentmeesterschap, liplezen, integraal, tuinarchitectuur, schone bouwkunde en optisch seinen toe.

Dit om enkele voorbeelden te noemen.

Natuurlijk behoorde er ook bijenteelt toe.

Reeds in Neurenberg Langwasser, waar men van het 3-jarige verblijf achter prikkeldraad de eerste maanden doorbracht, in het kamp, waar vroeger de partijdag gehouden werd, begon het onderricht in bijenteelt op bescheiden schaal door een reeks voordrachten voor een klein kringetje uit de bewoners van een der loodsën. Hierbij moest zacht gesproken worden, teneinde de overige bewoners van de loods niet te veel te hinderen.

Te Stanislaw, de tweede verblijfplaats, ging het eerst, met andere cursisten, op soortgelijke wijze, doch later organiseerde men het onderwijs in zijn gehele omvang. Bepaalde uren en vertrekken werden beschikbaar gesteld en zo kon een regelmatige leergang in bijenteelt gehouden worden, zij het natuurlijk louter theoretisch. Een zestigtal bewonderaars van het

bijenleven (of liefhebbers van honing?) volgden deze cursus, die, in tegenstelling tot sommige andere, zich tot het einde toe in voldoende belangstelling mocht verheugen. Een gunstige omstandigheid was, dat allengs boeken uit Nederland betrokken konden worden en zo kwamen o.a. Kelting — voor beginners zo geschikt — en Joustra, later ook Schotman.

De derde verblijfplaats was het barakkenkamp bij Neubrandenburg. De legering en andere omstandigheden waren van die aard, dat vrijwel alle cursussen achterwege moesten blijven. De cursus in bijenteelt maakte hierop geen uitzondering.

Binnen het halve jaar, in Tittmoning aan de Sal-sach, het vierde en laatste krijgsgevangenkamp, kon het onderricht worden hervat. Hier ging het in enige groepjes van 3—6 deelnemers, de geëigende wijze onder de omstandigheden ter plaatse. Een afzonderlijk vertrek was er niet voor te vinden, dus ging het meestal in de sombere cantine, waar, vooral als het koud was, vaak wel plaats te vinden was.

Nadat de Amerikaanse Rainbouw-divisie de bevrijding had bewerkstelligd, konden de krijgsgevangenen zich enigermate vrij door en om Tittmoning bewegen. Hiervan werd aanstonds gebruik gemaakt om enige bijenstallen te bezoeken. Aanraking werd gezocht met den voorzitter van de plaatselijke imkersvereniging. Zo is het mogelijk geweest, aan een 5-tal bijenstanden een bezoek te brengen, telkens met 2 of 3 andere personen, en er zelfs enkele werkzaamheden te verrichten. Dit laatste voornamelijk aan de kasten van een imker, die invalide is en zelfs niets aan zijn bijen kan doen. Het was dan ook wederzijds voordeel, dat Nederlandse officieren zijn volken — zij het ook rijkelijk laat! — uitwinterden. Aldus konden enige leerlingen althans enige praktische kennis toevoegen aan de theoretische.

Aangezien men het zeer wel mogelijk achtte, dat in Nederland de bijenstapel grotendeels verloren gegaan zou zijn — in maanden had men niets uit het vaderland vernomen — werd nog gepoogd, bijen mee naar huis te nemen. Ofschoon hiervoor een reiskastje voor één raat gekocht werd, moest men het plan opgeven. Het was al mooi en boven verwachting, dat alle bagage meegenomen kon worden en veilig de woonplaats bereikte. Een reis, die, zoals zou blijken, duurde van Zondagochtend tot Zaterdagavond (en hoe!) had ook niet veel kans op welslagen gelaten!

De imkerij te Tittmoning stond, naar het scheen, niet op hoog peil. Misschien had de oorlog er schuld aan, dat de meeste stallen er verwaarloosd uitzagen. Zindelijkheid en orde waren meestal ver te zoeken, en de wasmotten hadden er hun paradijs gevonden, ofschoon bijna alle volken in kasten huisden.

Vele kasten waren ingericht voor behandeling van achteren, waarbij meermalen het euvel van klemming optrad, zodat men de raampjes er wel kon uitnemen, zij 't vaak na losbreken, maar slechts met moeite en beschadiging inzetten en de kast sluiten. Zonder verlies van bijen ging het soms bijna niet. En als men dan een kast had van 20 raampjes achter elkaar, was het niet eenvoudig, de volgorde onveranderd te laten; althans in de bijenstal, die meer op een duiventil dan op een imkerschoer geleek.

In verschillende opzichten leerden de cursisten er, hoe het niet moest, hetgeen ook zijn nut heeft.

Van de deelnemers waren er verscheidene van plan, zodra mogelijk na terugkeer met imkeren te beginnen. Althans een paar hebben dit inmiddels gedaan.

Zo heeft de krijgsgevangenschap enig nut gehad voor de verbreiding van de kennis der bijenteelt en de betekenis van de bijen voor tuinder en landbouwer, alsmede voor het vergroten van het aantal imkers.

A. L. THERENS Sr.
Oostendorp
(post Elburg).

Wat zeggen mijn Drentse vrienden hier van?

Door mij werd een bijenvolk op raampjes gekocht; ze bezetten 7 stuks. Het was een voorzwerm, dus met oude moeder.

De dracht was matig; er moest gevoerd worden om het volk in leven te houden en later konden ze op eigen kracht stomen. Er was voorraad tot de heide en het volk ontwikkelde zich tamelijk goed, doch tot tien raampjes kon het zich niet opwerken.

Dezer dagen werd ik onaangenaam verrast, doordat het volk ging zwermen. Het ging ellendig zitten, n.l. tussen harmonica-vechtwerk en een dikke paal. Het scheppen baarde moeilijkheden, doch ten slotte werd het volk geknipt.

Doordat ik uit moest werd de zwerm niet 's avonds, maar omstreeks 16 uur in een geheel nieuwe kast op kunstraat gegooid. Toen ik thuiskwam bleek de kast leeg te zijn. Een onderzoek bracht aan het licht, dat het volk niet op de oude kast was teruggevloden en later hoorde ik, dat het 's avonds om 18 uur weer aan de paal zat. Maar het volk is en blijft weg.

Zouden mijn Drentse vrienden hieruit een gelijk-hebben kunnen distilleren?

Ik ben er stellig van overtuigd, dat zij — indien hun dit geval overkomen zou zijn — al spoedig geneigd zouden zijn in de buurt eens te gaan rondneuzen of er hier of daar misschien geen lok- of spiekorf zou staan en indien daarin de zwerm zou terechtgekomen zijn, triomfantelijk zouden uitroepen: Zie je wel, we hebben toch gelijk!

Ik voor mij mag hopen, dat de zwerm in zo'n korf of kast is aangeland, beter dan dat zij in het aanliggende bos ergens in een boom is weggekropen. Maar ik constateer, dat de zwerm niet ver van de bijenstand is gaan zitten, opgeschept en in een kast ondergebracht weer is uitgevlogen en wederom op dezelfde plaats is gaan hangen.

Ware ik thuis geweest, dan zou mij een wegvliegen niet zijn overkomen, ook al zou hier de omgeving vol met lokkorven hebben gestaan.

En we zullen uit dit geval lering kunnen trekken. Mij kostte dit een zeer flinke zwerm, maar hoeveel zwermen kostte dit mijn Drentse vrienden?

Met een variatie zouden we hier kunnen zeggen: beter 1 zwerm in de korf, dan 10 in de lucht. In het vorig Maandschrift schreef ik in een ander verband: 8 is meer dan 1000, daarom geeft acht!

JOUSTRA.

En de Bijenteelt?

De fusie met de Koninklijke Voetbalbond (K.V.B.) en de R.K. Voetbalbond, waarvan in de bezettingstijd de grondslag werd gelegd, is thans een voldongen feit geworden. Voor wie zin heeft voor organisatieleven kan dit niet anders dan toejuichen. Waarom zullen wij, mannen van eenzelfde land, maar steeds gescheiden blijven voortleven, elkaar de voet dwarszettend en een kunstmatig gehouden scheidingslijn in ere houden? Hoewel geen voetballer zijnde, verheugen wij ons in de frisse nieuwe geest, welke blijkbaar onder voetballers leeft. Zij toch begripen hun taak en die van de nieuwe Nederlandse gedachte.

En hoe staat het met de bijenteelt? Hoe lang zullen wij moeten blijven modderen met diverse bonden, allen hetzelfde doel beogende, doch ieder op zijn eigen houtje voortsukkellend? Missen wij hier die heldere blik, die jonge frisheid, die breekt met allerlei kunstmatig in stand gehouden bezwaren?

Moet de bijenteelt, die een voorbeeld in het bijenvolk heeft van organisatie eenheid, er nog maar steeds onder lijden, dat er nog niet eenheid van denken heerst, die blijkbaar in de K.V.B. thans zo duidelijk naar voren komt?

Is het werkelijk nodig, dat onze Zuidelijke collega's afgehouden worden van een organisatie welke alle Nederlandse bijenhouders kan omvatten?

Wij willen en kunnen dat niet geloven.

Is er nu niemand in het Zuiden, die zijn fris geluid eens laat horen en met ons aanstuurt op één Nationale Vereniging van bijenhouders? Ook dat willen en kunnen we niet geloven, maar we zullen wel moeten aannemen, dat zijn geluid nog steeds geen ingang heeft gevonden. Over niet confessioneel georganiseerde bonden spreken we niet; met hen kunnen we slechts medelijden hebben.

Zij werden opgericht met het uitsluitend doel een paar centen minder contributie te heffen en vonden aanhangers, of kunnen we beter zeggen, medelopers onder de zich om de bijenteelt niet bekommerende bijenhouders?

Dat er zijn, die zich thans, nu aan onze leden tabak werd verstrekt, weer komen aanmelden, demonstreert slechts hun absolute negativiteit aangaande een behoorlijke Nederlandse bijenteelt.

Wij wensen slechts een bijenteelt in ons land, wetenschappelijk en praktisch goed georganiseerd, omvattende alle bedrijfsgenoten, gedragen door één gemeenschappelijk ideaal, een gezonde, doelbewuste bijenteelt, georganiseerd in één algemene Nationale Vereniging voor Bijenteelt!

Niemand behoeft daar buiten te staan. Niemand behoeft zich geweld aan te doen daarvan lid te worden. Onze bereidheid dit te bereiken is voldoende bekend, de deur staat nog open. Indien deze eenmaal gesloten wordt, dan zal het veel moeilijker zijn tot een vergelijk te komen, maar ons zou het om de bijenteelt spijten.

JOUSTRA.

Ingezonden

WEGVLIEGEN ONZER ZWERMEN

Mijnheer de Redacteur,

Even wil ik terugkomen op het schrijven van Mej. P. H. over het wegvliegen van zwermen. Als dit stuk in het „Groentje“ komt, dan is het grote zwermen al afgelopen. Maar ik vind het toch wel goed, dat dit eens onder de lezers komt.

Op de laatste Zondag in Mei is mij wat overkomen, dat bij mij nog niet is voorgevallen. Ik hoor zoemen, maar denk, het kan toch geen zwerm zijn. Ik sta nog even te kijken en jawel, de zwerm had gezeten aan de heg, want een paar bijen bleven achter. Mijn vader was bij mij en zegt: ik zal de spuit halen. Maar het was niet nodig, want ik moest er met een gang achterna. Daar deed hij weer of hij ging zitten aan een struik, maar zette daarna weer verder koers. Op duizend meter van mijn huis, bij een bijenhouder, daar draaide hij boven. Die had een lege kast staan met raten en daar ging hij netjes in zitten. Maar de bijenhouder was niet thuis en vertelde mij later de toedracht van het geval. Hij vertelde mij het volgende: de bijen hadden al een paar dagen druk in- en uitgevlogen. Hij gaf mij spontaan mijn eigendom terug, waarvoor mijn hartelijke dank. Ik zou alle bijenhouders den raad willen geven: laat geen lege kasten met raten staan of korven, maar stop het vlieggat dicht of draai ze om.

Ik ging eens met een ouden imker de bijenstand bezoeken en als hij zo'n lege korf zag, dan draaide hij de korf om met de woorden: Doe dat niet meer, dat geeft aanleiding tot zwermen. De bijenhouder stond toen wel raar te kijken.

Met dank voor de plaatsruimte teken ik

Wijhe (O.), B.S.L. No. 26, D. J. JONKMAN.

Noot Red. Wat zou er met de zwerm zijn gebeurd, als er eens geen lege korf gestaan had? En overigens klopt dit geheel met hetgeen ik beweerde.

HOE ZIT DAT?

Op Dinsdag, 2 Juli j.l., liep ik 's morgens ongeveer tien uur door de tuin en vond daar, aan de tak van een appelboom, een zwermpje, dat er nog niet had moeten zijn. Maar dat zal ons allemaal wel eens een keer gebeuren: bij 't nakijken een dop over 't hoofd gezien en niet geluisterd 's avonds; er te veel op vertrouwd, dat het wel in orde zou zijn. En deze keer was het niet helemaal in orde.

Doch daar wou ik het niet over hebben. Er was iets anders met deze zwerm, wat me al eens eerder overkomen is en waarvan ik de verklaring niet kan geven. Het ding ('t woog misschien een ons of 3, 4) was in een kieps geschept en de moer er uit gevangen. Toen een minuut of tien gewacht, tot ze onrustig begonnen te worden, wat water er op gespoten en een beetje meel er op gestrooid, om eens te kijken, waar ze naar toe gingen en waar dus de vergeten moerdop had gezeten. En wat gebeurde nou? In ten minste zes van mijn veertien kasten zag ik wit bestoven bijen verdwijnen, zonder enige aarzeling en zonder op enige tegenstand te stuiten. Ik moest dus wel aannemen, dat ze daar thuis hoorden. Er was ook geen enkele kast, die meer trok dan de overige, waarin dus zeer zeker het gros thuis hoorde. Ik was dus nog even ver en wist nog niet, waar mijn zwerm vandaan kwam.

Maar nu stel ik mezelf een vraag, die ik niet beantwoorden kan. Hoe ontstaat nu zo'n zwerm? Is ze van één volk afkomstig en keren de bijen later maar bij een willekeurige kast terug? Zijn ze zo gauw hun oude woning vergeten? Dat is toch in normale gevallen niet zo; als we uit een pas aangevlogen zwerm de moer wegvangen, keren alle bijen naar de eigen woning terug. Of ontstaat zo'n zwerm maar uit een samenraapsel van diverse kastbewoners? Er staat geen enkel zwak of minderwaardig volk in de rij, de zwerm had eigenlijk veel zwaarder moeten zijn.

Zijn er collega-imkers, die dezelfde ervaring wel eens hebben opgedaan? Welke verklaring geven ze dan aan het verschijnsel? Waarom trekt er met zo'n moer geen normale zwerm af, maar trekt ze uit tien verschillende volken een groepje bijen aan, wat toch in normale gevallen niet gebeurt?

Wie daar een aannemelijke verklaring voor kan geven, zou me ten eerste verplichten in 't volgende maandschrift zijn mening eens ten beste te geven.

Paterswolde.

A. S. PLANTING.

Naschrift Red. Gissen doet missen, zegt een spreekwoord. Maar zou hier de moer niet op bruidsvlucht zijn gegaan en in haar vlucht zwermgrage bijen hebben meegekregen van andere volken?

Dat komt b.v. op de Venendaalse bijenmarkt wel eens meer voor.

RED.

Tijdens onze evacuatie werden al mijn bijen en volken, 15 kasten en 5 korven, door de Duitsers vernield, zodat ik totaal niets meer over had dan enkele ledige kasten en korven. Mij werden door imkers, die nog wat overgehouden hadden, 4 volken beloofd, hetgeen ik dankbaar aanvaardde. Nu kwam dit voorjaar de circulaire, waarbij wij weder aan volken geholpen zouden worden tegen f 20.— per kastvolk, dus minstens 4 à 5 maal de prijs van 1940. Ik had voor mijn fruit 10 volken nodig, dat werd rond f 200.—. (Ik heb mijn fruit niet zwart verkocht en ook geen bijenvolken!!) Voor mij was deze „HULP“!? wel zwart en ik heb er voor bedankt. Ik heb echter dankbaar de ware hulp aanvaard, die ik van de heren J. H. Rüger te Aalst en L. van Bruchem te Bruchem ontving, doordat ze mij elk een volk brachten, zodat ik thans al weer drie volken heb. Mijn dank is zeer groot en ik zou dit gaarne in ons blad vermeld zien. Dat is hulp, neen dat is de echte Imkershulp! Dat is meer waard dan alle gepraat, dat is de daad!

U dankend voor de plaatsruimte.

Hoogachtend,

Kerkwijk, 2 Aug. 1946.

P. W. VAN DER SCHANS.

Bijschrift Redactie.

Wij kregen van enkele andere gedupeerden dank voor ontvangen al of niet verplichte hulp; wij kunnen echter niet alles plaatsen. Dat wij dit stukje echter wél opnemen, doen we curiositeitshalve om de bepaalde tendenz, die er in zit.

Waar kocht men vóór 1940 kastvolken franco thuis) voor nog geen f 4.— of f 5.—?

Volgens schrijver is f 20.— voor een bijenvolk op raampjes in een kastje ook al een zwarte prijs, maar het Directoraat-Generaal voor de prijzen stelde deze prijs voor OORLOGSSLAGTOFFERS vast (f 17.50 en f 2.50 vracht).

De prijzen in de normale en geoorloofde handel (dus geen zwarte prijzen) liggen veel hoger, n.l. f 35.— plus vracht.

En wat die nog geen f 4.— of f 5.— per volk van voor 1940 betreft, wij denken, dat inzender in de war is met de **huurprijs** van bijenvolken voor de boomgaarden, die in vele gevallen nog wel hoger lag.

Dat de heer v. d. Schans zijn fruit niet voor zwarte prijzen verkoopt nemen wij gaarne aan.

Of hij echter bereid is zijn fruit ver beneden de vooroorlogse prijzen of zelfs maar voor 1/5 van de thans vastgestelde prijzen aan te bieden is vers 2. Al kunnen we nog geen advertenties in dit blad opnemen, voor deze hulp aan onze leden staan wij hem gaarne een advertentieruimte af.

RED.

MAANDKALENDER

Enkele lezers maken er ons op attent, dat de maandkalender te laat komt; men heeft er niets meer aan als het blad in handen van de lezers komt, want dan is er alweer zowat een nieuwe maand aangebroken.

Dit is inderdaad voor ons geen nieuws en men kan aan de aankondigingen wel zien, dat het ons doel was de bijenkrant eerder te laten verschijnen. Onze hoop en verwachting, dat het nu wel anders zal zijn wordt telkens weer de bodem ingeslagen; het enige is dus, dat we voortaan, totdat alle moeilijkheden zijn opgelost, wat stof vooruit te behandelen.

Het is nu Augustus en we zullen dus een kijkje op de bijenstand moeten nemen in September. De bijen staan nog op de heide en kunnen het zoete vocht binnenslepen als de weersgesteldheid dat mogelijk maakt.

De tijd vóór de heidebloei is niet ongunstig voor een heidedracht geweest. Er is vrij veel water op het goede tijdstip gevallen en de heide heeft zich behoorlijk kunnen ontwikkelen. Op het ogenblik, dat deze maandkalender geschreven wordt is het warm, zonnig weer, uitermate geschikt voor de dracht, maar de heide is nog niet los, dat moet nog komen. 10 Augustus is gewoonlijk de datum, dat naar de heide wordt gereisd; sommige heide is vroeger, b.v. veenheide, andere heide later, op hoge zandgrond. Een goed opmerker zal daaruit zijn conclusies kunnen trekken.

Wie zijn volken behoorlijk in orde heeft kan de ganse maand Augustus en een dag of tien in September zijn bijenvolken rustig op de heide laten staan.

10 Augustus er naar toe, 10 September er weer weg. Wie tot 15 September wil blijven wordt daar niet lelijk om aangezien. Alles zal afhangen van weer en omstandigheden, maar 15 September is toch wel de uiterste datum. Wat er dan nog gehaald wordt is in het algemeen de moeite niet en elke dag langer wachten wordt een dag minder om zijn bijenvolken deskundig in te winteren.

Zijn de volken thuis, dan een paar dagen op verhaal laten komen en dan oogsten. De korfimper zal zijn bijen niet meer doden. Afjagen of afsalpeteren is wel de beste methode. Afzwavelen doen we slechts bij moerlose volken of volken waarvan men overtuigd is, dat ze een of andere ziekte onder de leden hebben, Nosema b.v.

Hoe men korven moet uitbreken kan men in elk goed bijenboek lezen en hoe men raampjes met honing

moet slingeren, eveneens. Wij willen er alleen dit van zeggen: behandel Uw honing als een tere juffer; besteedt er voldoende tijd aan. Pak korfraathoning niet met de handen aan, d.w.z. zo min mogelijk en raathoning in de raampjes behoeft men helemaal niet te betasten. Berg die honing in een droog vertrek op, liefst omwikkeld met vetvrij, of nog beter, z.g.n. glas-papier (celophaan). Geslingerde-, lek- of geperste honing berge men direct na het narijpen in een gesloten fust op. Ook al is de honing voor eigen gebruik bestemd, dan nog verpakt men hem in behoorlijk zindelijk glas of met conservenlak bestreken bussen, maar steeds goed afgesloten. Alle honing op een droge plaats opbergen; nooit dus in een kelder of vochtige schuur.

Gooi als-je-blijft nooit stuifmeelraten weg; stamp die fijn, vermeng ze met dikke suikerstroop en bewaar die in gesloten fust tot het voorjaar en gebruik ze dan als drijfvoeder.

Afval raat en oude — niet meer bruikbare — raten drukke men tot een vaste bal of smelt ze direct op, nooit in een ijzeren pan, wel in een geëmailleerde of koperen. Niet laten slingeren.

Als de honing geoogst is, dan worden de volken nagezien. Alleen wat prima is, opzetten, de rest samenvoegen of versterken met de z.g.n. naakte volken. Verknoei geen suiker aan kleine volkjes. Wij geloven het niet ver mis te hebben, dat, indien alle inkers, die nog steeds prutsvolkjes opzetten, daarmee nu eens resoluut breken, er meer suiker vrij zou komen voor behoorlijke volken.

6 kg. is te weinig; met 7.5 kg. kunnen we aardig wat bereiken. Maar bij deze suikerschaarste kunnen we nooit 7.5 kg. bekomen als we maar steeds doorgaan met ook kleine volkjes op te zetten, die relatief meer suiker behoeven, dan goede volken. Als we per afdeling elk jaar de bijenvolken eens telden, die door geringe levensvatbaarheid zijn gestorven, dan zouden we tot een ontstellend aantal komen. Misschien zijn we aan de lage kant, maar als we gemiddeld per afd. 10 volken tellen, zijn we, wat onze Vereniging betreft reeds aan de bijna 4000 toe.

Dat wil zeggen, dat we 4000×6 kg. suiker hebben weggegooid en dat is 24 ton. Voor die prutsvolkjes zouden we dus 24.000 volken 1 kg. suiker meer hebben kunnen geven of wellicht voor elk kastvolk $\frac{1}{2}$ kg. extra. In het algemeen behoeven kastvolken meer suiker, dan korfvolken.

Hoe men zijn volken moet voeren kan men eveneens in elk goed bijenboek lezen. We vestigen er alleen de aandacht op, dat men vroegtijdig moet beginnen met kleine porties, b.v. een $\frac{1}{2}$ kg. suikerstroop van 2 delen water en 1 deel suiker om na een dag of 14 in een dikkere concentratie van b.v. 1:1 of 2 suiker 1 water grotere porties te geven, totdat het volk voldoende voedsel heeft.

Na het voeren de ramen niet weer verplaatsen. Winterverpakking — poreus — bringe men eerst aan wanneer het werkelijk koud begint te worden, dus in November. Het voeren moet half October zijn afgelopen.

Vóór het voeren inspectere men natuurlijk zijn volken op moergoedheid enz.

Er is nog steeds een vraag of men de suiker moet koken, of men er bepaalde stoffen aan moet toevoegen enz. Niets van dit alles is nodig. Wel geve men het voedsel zoveel mogelijk in lauwwarme toestand en men wake vooral voor morserij. De suiker kan men oplossen door ze in heet water te strooien onder voortdurend roeren; dat is veel beter, dan het hete water op de suiker te gieten.

Ook nu is de suiker weer vermengd met octosan dat deze keer moeilijk te krijgen was. Dank zij de voortvarendheid waarmee thans het Bedrijfschap zich voor de belangen der bijenteelt inspant, zal er misschien geen stagnatie komen en zullen we aller tamelijk op tijd onze suiker in het bezit kunnen hebben. Wij wensen allen een goede inwintering, „het meesterstuk van de bijenteelt”, toe. JOUSTRA.

Welke mogelijkheden

heeft het afschaffen van maximum-prijzen voor honing?

Nu de maximumprijzen voor honing tot het verleiden behoren is er weer vrije handel in honing mogelijk. Het zal eerst wel onwennig zijn, maar het zal stellig niet lang meer duren of de honing heeft zijn eigen prijs gemaakt.

Het is nu weer mogelijk honingmarkten op te richten. Doordat er natuurlijk verschil is in kwaliteit komt die op de markten bijzonder goed uit. Het publiek leert dan weer goede van minder zorgzaam behandelde honing kennen en dat zal wel in de prijs tot uitdrukking komen.

Er zal een gewenste wedijver ontstaan om zijn honing zo zindelijk en keurig mogelijk aan te bieden en dat zal opvoedend werken, opvoedend voor het publiek, doch niet het minst voor den imker.

Reeds veel te lang hebben we onze honingmarkten gemist en we denken hierbij vooral aan Eerbeek, waar zo'n honingmarkt een waar dorpsfeest werd.

Doch ook in andere streken van ons land werden honingmarkten gehouden en kon men naast zijn verdere levensbehoeften ook honing kopen.

Er is nog geen buitenlandse honing in de handel verkrijgbaar, althans niet vrij, wel soms als distributiegoed.

Wij kunnen nu tonen wát Nederlandse honing is en op onze imkers rust de dure plicht de honing keurig te behandelen, te verpakken en aldus aan te bieden. Hoe meer dergelijke honing onder de ogen van het publiek komt, niet van een of ander vriendje of familielid, des te beter zal dit voor de toekomst zijn. Als er honing komt, dan is het nu de tijd om het publiek goede honing te leren waarderen. Vroeger adviseerden we weleens: slijt Uw honing rechtstreeks aan den consument; behalve bij honingmarkten zouden we thans willen adviseren: slijt hem door tussenkomst van den winkelier en verzoek hem Uw product niet weg te stoppen voor een goede klant, doch laat hem Uw honing in zijn winkel-etage zetten. Zorg voor een mooi etiket en zo mogelijk voor een aanbeveling.

Het lijkt me nu het juiste moment om den consument weer in kennis te brengen met het onvolprezen Nederlands product. Onze vroegere handelaren in buitenlandse honing zullen thans onze actie kunnen steunen, omdat ook zij zich moeten bedienen van het Nederlands product.

Dat is wel het beste gevolg van het vrijgeven van prijzen voor in Nederland gewonnen honing. Imkers, let op Uw saeck!

RED.

OFFICIEËLE MEDEDELINGEN

HONINGPRIJZEN ZIJN VRIJ!

Wij ontvingen d.d. 30 Juli van het Hoofdbedrijf-schap voor Akkerbouwproducten de volgende mededeling:

Naar aanleiding van Uw brief van d.d. 22 Juli 1946, gericht aan het Directoraat-Generaal van de Prijzen, delen wij U, in overeenstemming met genoemde instantie mede, dat wij met Uw voorstel om de prijzen van in het binnenland geproduceerde bijenhoning vrij te laten, accoord gaan.

(w. g.) onleesbaar.

25-JARIG BESTAAN VAN DE AFD. SOEST

Op 1 Juni bestond de afd. Soest 25 jaar. Natuurlijk groot feest in hotel Eemland, dat duurde van 8 tot 2 uur. De Meza draaide: Het Leven der bijen, dat met aandacht door de ijmkers en hun familieleden

werd gevolgd. Daarna cabaret, voordracht en muziek onder leiding van IJmker Jan met z'n gitaar. De dames Roos zorgden voor entre-acte muziek. De heer Grijzen draaide het rad van avontuur, en Amelunxen voerde de opera Blauwbaard op, en stelde een goochelaar voor, die zijn geheugen en z'n attributen kwijt is. Het was een recht genoeglijke avond, die de vriendschapsband tussen de Soester ijmkers nauwer aansnoerde dan ooit tevoren. Aan den heer Van Houten, die 25 jaar lid geweest was, werd het eerlidmaatschap aangeboden. Wij onderschrijven gaarne het laatste couplet van het welkomstlied dat den aanwezigen werd toegezongen:

Moge deze vriendschap blijven

Door ons hele vaderland,

Vastgesmeed voor alle tijden

Door een hechte ijmkersband.

Dat deez' onverwoestbre eendracht

Iedereen ten voorbeeld zij,

Want zoo hoort het ook te wezen

In de grote maatschappij!

Landbouw- en Nijverheids-Tentoonstelling

„DETO” (door energie tot opbouw), op 21, 22 en 23 Augustus 1946 te Lichtenvoorde.

Inschrijfbiljet afd. Bijen en Imkersartikelen te bekomen bij den Secr. J. van Lochem, Broekboom 114, Lichtenvoorde.

VRAAG EN ANTWOORD

Vraag. Als lezer van Uw blad wilde ik U een vraag stellen en of U die in Uw blad wilt beantwoorden. Is het schadelijk om in plaats van houten voerbakjes, zinken voerbakjes te gebruiken?

In afwachting zie ik Uw antwoord in het maandblad voor Bijenteelt tegemoet.

J. de Koning, Oudedijk 5, N.- en St. Joosland.

Antwoord. Alleen bij honingvoeden bezwaar.

MEDEDELING

Het Maandschrift zal — wegens een verhoogde papiertoewijzing — in het vervolg met 8 pagina's verschijnen. Er is dus publicatiemogelijkheid meer en in verband daarmee zullen we ook proberen enige ruimte voor advertenties te vinden. Voorlopig alleen aankondiging van firmanamen op bijenteeltgebied, op ruim-advertenties en speciale aankondigingen, alles ter beoordeling van de administratie en niet meer dan 5 regels (1 kolom) beslaande, tegen een uniforme prijs van f 3.50. Bedrag tegelijk met de tekst inzenden.

Advertenties, welke door plaatsgebrek niet opgenomen kunnen worden, zullen een maand later worden geplaatst, tenzij uitdrukkelijk latere plaatsing niet nodig is verklaard. Ongegeven advertenties, waarvan het bedrag niet is bijgevoegd, worden terzijde gelegd

DE ADMINISTRATIE.

NAAKTE BIJENVOLKEN

Wie naakte bijenvolken heeft aan te bieden kan dit onder opgave van prijs en voorwaarden aan den algemenen secretaris berichten. Wie naakte volken wenst te kopen, kan dat eveneens aan hetzelfde adres doen. 10 ct. postzegel moet bij de correspondentie worden bijgesloten. Wij brengen koper en verkoper zonder verdere kosten met elkaar in verbinding, doch ook zonder enige verantwoordelijkheid op ons te nemen voor de verdere transactie.

ATTENTIE

Gelieve te adresseren:

Alles wat afd. Vereniging betreft naar Amersfoort.

Alles wat Handel, Suiker en Assurantie betreft naar Bijenhuis, Wageningen.

Alles wat Bibliotheek betreft naar Bibliotheek Landbouwhogeschool, Wageningen.

Zending aan verkeerde adressen ondervindt grote vertraging en kan tot misverstand leiden.

DE SECRETARIS.

De eerste Algemene Vergadering¹

na de bevestiging

Deze vergadering was zoals gebruikelijk weer druk bezocht, zij het dan, dat er minder belangstellenden waren. Oorzaak stellig gelegen in de nog niet geheel op volle toeren werkende reisgelegenheden.

De zaal had een slechte acoustiek; over en weer kon men elkaar slecht verstaan, maar ook in dit opzicht moesten we roeien met de riemen welke er waren.

Er was onderling een hartelijk weerzien, sommigen kenden elkaar niet spoedig meer terug; de oorlog had op sommigen een stempel gedrukt.

Onze voorzitter scheen uiterlijk weinig van de oorlog te hebben geleden ondanks zijn drie maanden gevangenschap en 1½ jaar St. Michielsgestel. Even vlot, even vitaal als vroeger, ook even ad rem, joviaal en slagvaardig.

Zijn openingswoord had de belangstelling van iedereen. Als een muis zo stil was het in de zaal en de algemene indruk was, dat het waarachtig wel gaan zou. Dat bleek trouwens wel uit de debatten. Ze waren zakelijk, welwillend, begripvol. Het was een vergadering, zoals we ze onder leiding van onze Voorzitter gewend zijn, zakelijk en toch soepel. Men kon zich uitspreken en werd aangehoord en soms met een enkel woord door den Voorzitter overtuigd. Dat men in hem het volle vertrouwen stelt is buiten kijf. Men zoekt geen andere dingen achter zijn woorden en behoeft ze er ook niet achter te zoeken. Misschien was een enkele afgevaardigde wel niet geheel voldaan met het antwoord, doch men deed er het zwijgen toe, voelende, dat er iemand aan het woord was, die wéét en begrijpt.

Er waren misschien tal van afgevaardigden opgekomen met de mond vol vragen en misschien of wel zeker, kritiek. Waar die geuit werd, was ze opbouwend, waar ze ingehouden werd was stellig het openingswoord en antwoorden op anderer kritiek daarvan de reden.

Het Hoofdbestuur had een goede dag; zijn voorstellen werden aangenomen en zijn prae-adviezen eveneens. Er komt een kleurenfilm; er komen 14 Hoofdbestuursleden met een uitgebreide taak en er is een regeling aangaande het oprichten van nieuwe afdelingen. Verlies- en winstrekeningen, balansen en begrotingen werden zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Er waren zeer goede opmerkingen van de zijde van enkele afgevaardigden, die toonden de zaken bestudeerd te hebben. Rotterdam b.v. vroeg naar de f.1000.— en de f.20.000.— Instituut bijenteelt op de begroting. Deze hadden van het kapitaal genomen moeten worden. Sneek vroeg naar de f.2000.— ontvangsten Maandschrift; dit was een vooruitbetaling. Inderdaad was er onvoldoende schriftelijke toelichting. De Voorzitter zeide, dat dit in het vervolg anders zal zijn.

Het voorstel Leeuwarden om per 15 leden een stem ongelimiteerd te doen uitbrengen, vond geen genade bij de afdelingen. Leeuwarden meende, dat anders de kleine afdelingen de grotere zouden wegstemmen. Uit een door den secretaris gemaakte opstelling werd bevestigd, dat daarvoor in geen geval te vrezen was en dat eerder het tegengestelde het geval kon zijn.

Over de kwestie lokkorven ontstond enig debat in de trant van ja en neen, wat betreft de waarde ervan. Besloten werd deze kwestie plaatselijk te regelen.

Het Bedrijfschap voor Pluimvee en Eieren kon ons geruststellen wat betreft de suikerlevering 1946. Na al hetgeen er al over dit Bedrijfschap te doen is geweest, mogen we met blijdschap constateren, dat de samenwerking met onze Vereniging veel verbeterd is ook al zijn we niet officieel in dit Bedrijfschap als vakgroep vertegenwoordigd. Hierop werd op de A/V ook al de aandacht gevestigd en het moet inderdaad als een onvolledigheid in de vertegenwoordiging worden beschouwd.

Sneek brak een lans voor Zuidlaren, dat stem-opneming door een commissie wilde laten geschieden in plaats van door het Dagelijks Bestuur. Het H.B. vatte dit op als een ongerechtvaardigd wantrouwen, terwijl bovendien de stemopening openbaar is. Sneek voelde dit wantrouwen niet, maar vastgesteld kan worden, dat men wel vaak te vlug is met het indienen van voorstellen voor de Alg. Verg. Als men zich te voren eerst eens goed overtuigde hoe de vork aan de steel zit, dan zou de tijd, welke nu voor dergelijke voorstellen besteed moet worden, heel wat nuttiger kunnen worden gebruikt.

Maar er is wel een excuus. We kwamen in geen 5 jaar bij elkaar en alles was nog wat vreemd. Een volgend jaar zitten we er weer allen in en dan loopt de zaak weer vlotter.

Een zeer voornaam punt was wel de verhoging van het quotum met 100 pct., n.l. van f.1,25 op f.2,50.

De vergadering bleek hier een goed begrip te hebben voor de juistheid van de opvatting van het Hoofdbestuur, dat versterking van de middelen noodzakelijk is.

De Vereniging breekt met de drang van vroeger om de pas van den trage aan te nemen. Zij wil vooruit, wil werken, wil wat doen, wil de bijenteelt er nu eens flink bovenop brengen en zich daarvan niet laten weerhouden door z.g. kwartjesverenigingen, die een vloek zijn voor de Nederlandse bijenteelt. Wie daaraan niet wil medewerken bevordert de bijenteelt niet. Zoals gezegd, de afgevaardigden toonden een goed begrip al was men het niet allemaal eens met de methode van het Hoofdbestuur. Enkele afdelingen verdedigden een progressief quotum van f.1,50, b.v. tot f.5.—. Het bleek, dat er voor deze methode geen voldoende meerderheid te vinden was, zodat het Hoofdbestuursvoorstel werd aangenomen.

Het is natuurlijk vooruit niet te zeggen hoe het met de waarde van ons geld zal gaan, maar indien er geen grote stukken worden gemaakt, dan zullen wij op verschillend gebied goed voor de dag kunnen komen, onzer Vereniging waardig.

Over het Maandschrift werd ook nog gesproken. De Voorzitter erkende grif, dat het weinig meer dan een Mededelingenblad was, maar dat alles in het werk gesteld wordt om een orgaan te laten verschijnen, zoals wij vóór de bezetting nog niet kenden.

Hoopvol en de overtuiging meedragende, dat het Verenigingsschip in goede handen is, togen allen huiswaarts; voor sommigen een lange, vermoeiende dag, maar met de prettige zekerheid, dat men aan het welslagen van deze vergadering naar beste weten had medegewerkt.

Het aan de afgevaardigden medegegeven Memorandum moge een bewijs zijn, dat ook in de jaren, dat de afdelingen zelf weinig invloed konden uitoefenen, het Hoofdbestuur — zolang het daartoe in staat bleef — de belangen van de leden heeft verdedigd tot het bittere einde.

In de aanvang huldigde de Voorzitter de Heer v. d. Bend, die dit jaar het feit herdacht, dat hij 25 jaar geleden aan de Vereniging werd verbonden, eerst als boekhouder, later als Directeur. Hem werd namens de Vereniging een schilderstuk aangeboden. Voor deze erkenning van zijn trouw, dankte de jubilaris zeer geroerd.

JOUSTRA.